

ΛΟΓΟΣ ΠΕΡΙ ΕΝΩΣΕΩΣ ΠΡΟΣ ΙΑΣΙΝ ΤΩΝ ΣΧΙΣΜΑΤΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΜΙΑΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

«Τῇ ΕΚΚΛΗΣΙΑ τοῦ ΘΕΟΥ. Οὐ τοῦδε καί τοῦδε, ἀλλά τοῦ ΘΕΟΥ. Τῇ οὕσῃ ἐν Κορίνθῳ. . . ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ ΔΕ ΘΕΟΥ καλεῖ, δεικνύς ὅτι ΗΝΩΣΘΑΙ αὐτὴν χρῆ. Εἰ γάρ ΘΕΟΥ ἐστίν, ΗΝΩΤΑΙ καί ΜΙΑ ἐστίν . . . Τό γάρ τῆς ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ὄνομα ΟΥ ΧΩΡΙΣΜΟΥ, ἀλλά ΕΝΩΣΕΩΣ ἐστίν καί ΣΥΜΦΩΝΙΑΣ ὄνομα . . . ΜΙΑΝ δεῖ εἶναι ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ, καίτοι τόποις πολλοῖς κεχωρισμένην . . . Εἰ δέ ὁ τόπος χωρίζει, ἀλλά ὁ ΚΥΡΙΟΣ αὐτούς συνάπτει ΚΟΙΝΟΣ ΩΝ . . . τοῦ ΚΥΡΙΟΥ ΤΟΥ ΕΝΟΣ ΣΥΝΑΨΤΟΝΤΟΣ αὐτούς»
(“Αγ. Ἰωάννης Χρυσόστομος, Ρ. G. 61, 13).

Τό ὄνομα τῆς ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ εἶναι ὄνομα ΕΝΩΣΕΩΣ καί ὄχι ὄνομα χωρισμοῦ. Εἰς τήν Ἐκκλησίαν ὁ Τρισάγιος Θεός ἐνώνει κατά Χάριν τούς Πιστούς μετά τοῦ Ἐαυτοῦ Του καί μεταξύ των. Ὁ χωρισμός ἀπό τόν Τρισυπόστατον Θεόν, *ἔργον τοῦ ἀπ’ ἀρχῆς ἀνθρωποκτόνου Σατανᾶ*, εἶναι καί χωρισμός ἀπό τήν Ἐκκλησίαν καί διάσπασις τῆς Πνευματικῆς Ἐπικοινωνίας μετά τῶν υἱῶν τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ.

Ἡ Γνησία Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος, τῆς ὁποίας Ἀρχιεπίσκοπος ὑπῆρξεν ὁ Ἀείμνηστος καί Ἀοίδιμος Πατήρ ἡμῶν **Ματθαῖος Α΄** (Καρπαθάκης), ἡ ἔχουσα Ἀδιάκοπον τήν **ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΝ ΔΙΑΔΟΧΗΝ** καί Ἀνόθευτον τήν **ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΝ ΠΙΣΤΙΝ**, εἶναι ἡ **Μία, Ἁγία, Καθολική καί Ἀποστολική Ἐκκλησία**, ἡ Ταμειοῦχος τῆς Θείας Χάριτος, ἡ τούς Πιστούς εἰς Κοινωνίαν μετά τῆς Ἁγίας Τριάδος τηροῦσα, ἡ Πνευματική Μήτηρ ἡ διά τῶν Ἁγίων Μυστηρίων τῷ Θεῷ τέκνα γεννώσα.

Εἰς τήν μακραίωνον ἐν τῷ κόσμῳ πορείαν τῆς, ἡ Ἐκκλησία ἐπολεμήθη, ἀλλ’ οὐκ ἠττήθη. Ἐβλήθη ὑπό Αἰρέσεων, ἀλλ’ οὐκ ἐτρώθη. Πείραν Σχισμάτων ἔλαβεν, ἀλλ’ οὐκ ἠλλατώθη. Οὐρανός πολύφωτος ἡ Ἐκκλησία καί τό σκότος τῆς κακίας τοῦ κόσμου οὐδέποτε αὐτήν καταλαμβάνει. **Βασιλεία τοῦ Θεοῦ ἡ Ἐκκλησία** καί ἡ πονηρία τῶν ἀνθρώπων οὐδέποτε αὐτήν καταβάλλει. **Ἀήττητος, Ἀπόρθητος, Ἀληθής, Ἁγία, Αἰώνιος, Πλήρης Χάριτος ἡ τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησία.**

Ἐζήτησεν ὁ Ἄδης νά τήν κυριεύσῃ, καί πολλούς μέν κατέπιεν, ἀλλ’ ἐνώπιον τῆς **Θεϊκῆς τῆς Δυνάμεως ἠτόνησεν**. Ἐζήτησεν ὁ Ἄθεος Οἰκουμενισμός νά τήν ἀλλοιώσῃ, καί πολλούς μέν τῆς Ζωοποιοῦ Πίστεως ἐξένωσεν, ἀλλ’ αὐτήν τῆς Χάριτος οὐκ ἐκένωσεν. Ἐζήτησεν ὁ Νεοσημερολογισμός νά τήν ἀπαγάγῃ, καί πολλούς μέν ἐξηπάτησεν, ἀλλά τήν **Παρθένον οὐκ ἠτίμωσεν**. Ἐξηγέρθησαν ἐσχάτως ἐκ τῶν σπλάχνων τῆς καί νέοι πολέμοι Αἰρετικοί, οἱ Εἰκονομάχοι Ἀνδρεϊκοί καί οἱ Γρηγοριανοί Ἐκκλησιομάχοι - Χριστομάχοι - Τριαδομάχοι, καί πολλούς μέν Χριστιανούς Ἐβραιοφρονας κατήντησαν, ἀλλά τήν **Κιβωτόν** εἰς **ὑφάλους** οὐ προσήραξαν.

Τό Σχίσμα τῆς Νεοεικονομαχικῆς Αἰρέσεως τό 1995 καί τό Σχίσμα τῶν Αἰρέσεων τῆς Ἐκκλησιομαχίας - Χριστομαχίας - Τριαδομαχίας ἤτοι ΘΟΜΑΧΙΑΣ τό 2002, Δύο Σχίσματα ἐν Αἰρέσει συλληφθέντα, ἐν Βλασφημίᾳ κυοφορηθέντα, καί διά τῆς μεγάλης ἀσχημοσύνης κατά τῆς Νύμφης τοῦ Χριστοῦ τεχθέντα, ἤτοι διά τῆς αὐθαιρέτου τελέσεως Ἀντικανονικῶν, Ἐξωσυνοδικῶν, Πραξικοπηματικῶν χειροτονιῶν ἐπισκόπων, ἐχώρισαν καί χωρίζουν πολλούς ἀπό τόν Θεόν καί ἀπό τήν Ἐκκλησίαν Του καί ἀπό τήν μεθ' ἡμῶν Πνευματικήν ἐπικοινωνίαν.

Ὁμολογουμένως τά δύο αὐτά Σχίσματα ὑπῆρξαν λίαν ὀδυνηρά καί ἤλθον ὡς κεραυνοί ἐν αἰθίρᾳ. Ἦτο ἀδιανόητον διά τήν κοινήν συνείδησιν τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν ὅτι τόσοι σεβάσμιοι ἀγωνισταί, τόσοι ἀγαπητοί καί ἠγαπημένοι Λειτουργοί τοῦ Θεοῦ τοῦ Ὑψίστου, θά ἐξέπιπτον τῆς Ὁρθοδόξου Ὁμολογίας τῆς Πίστεως, θά ἠλλοτριούντο τοῦ Χριστιανικοῦ τῶν βιώματος, θά ἠγείροντο μετά θρασύτητος κατά τῆς Θείας Ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας, καί θά ἐβλασφήμουν **κατά τῆς πλειονότητος τῶν Ἱερῶν Εἰκόνων, κατά τῆς Θεϊκῆς Κεφαλῆς τῆς Ἐκκλησίας, κατά τῆς ἀπό καταβολῆς κόσμου ὑπάρξεως τῆς Ἐκκλησίας, κατά τῆς Προαιωνιότητος τοῦ Προσώπου τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, καί κατά τῆς Ἀνάρχου, Ἀδιαιρέτου, Ἀτρέπτου, Ἀναλλοιώτου καί Ταυτουργοῦσης Ἁγίας Τριάδος.**

Κρίμασιν ὅμως οἷς Κύριος οἶδεν, συνέβη τό ὀδυνηρόν καί συνετελέσθη τό ἀδιανόητον: *προέκυψαν Σχίσματα καί εἰς τούς «Ματθαϊκοῦς».* Ὅθεν ἐκ τῶν ὑστέρων ἀναπτύσσεται ἡ ἀντίρροπος τάσις. Παρατηρεῖται μία διάθεσις πρὸς ἔνωσιν καί ἐγγείρεται ἐκ πολλῶν λόγος **«περὶ ΕΝΩΣΕΩΣ τῶν διασπασθέντων Ματθαϊκῶν».**

Ὁ καλὸς κἀγαθὸς λόγος περὶ Ἐκκλησιαστικῆς Ἐνώσεως ἐγγείρεται συχνά τόν τελευταῖον καιρόν, ἄλλοτε μὲν καλοπροαιρέτως, ἄλλοτε δέ τελείως ἀνοήτως, καί ἄλλοτε κακοβούλως μέ βλέψεις σκοπιμότητος. Συχνά ἀκούγονται ἐρωτήματα ὅπως τά ἀκόλουθα: **«Καλύτερα δέν ἦμεθα ἐνωμένοι;» «Δέν εἶναι δυνατόν τώρα νά γίνῃ κάποια Ἐνωσις;» «Κάτι δέν πρέπει νά γίνῃ, γιά νά ἐνωθοῦμε πάλι;»**

Ἀξίζει ὅμως νά ἐξετασθῇ ποιοὶ καί διατί ζητοῦν Ἐνωσιν.

Ζητοῦν ΕΝΩΣΙΝ ἄνθρωποι οἱ ὅποιοι δέν γνωρίζουν οὔτε τί ἔγινε οὔτε διατί προεκλήθησαν τά Σχίσματα. Μὴ βλέποντες καμμίαν διαφοράν μεταξὺ τῆς Ἐκκλησίας καί τῶν Σχισματικῶν, καί θεωρῶντες ὅλους ἰδίους, ἐρωτοῦν ἀφ' ὑψηλοῦ: **«Γιατί νά μὴν ἐνωθοῦμε καί νά εἶμαστε χωρισμένοι ἀπὸ μικρότητες καί στενοκεφαλίες, τῆ στιγμῆ πού εἶμαστε ὅλοι τό ἴδιο καί δέν ὑπάρχουν διαφορές;»**

Ζητοῦν ΕΝΩΣΙΝ ἄνθρωποι οἱ ὅποιοι ἔχουν προβλήματα μέ συγγενικά καί φιλικὰ τῶν πρόσωπα μέ τά ὅποια δέν δύναται πλέον νά ἔχουν πνευματικὴν ἐπικοινωνίαν. Μὴ γνωρίζοντες καί αὐτοὶ διατί ἔγιναν τά Σχίσματα, παραπονοῦνται: **«Γιατί δέν τὰ βρίσκουν οἱ Δεσποτάδες ἐκεῖ πέρα, νά βροῦμε κι ἐμεῖς τήν ἡρεμία μας πού μᾶς ἔχουν διαλύσει τά σπίτια; Ἔχομε γίνεῖ κομμάτια! Δέν τούς νοιάζει καθόλου;»**

Ζητοῦν ΕΝΩΣΙΝ ἄνθρωποι οἱ ὅποιοι, λόγῳ τοῦ τόπου τῆς διαμονῆς τῶν, δυσκολεύονται νά ἐκκλησιασθοῦν τακτικά. Μὴ θέλοντες νά μάθουν ποῖα εἶναι τά Ἐκκλησιαστικά γεγονότα καί ποῖα ἡ σημασία τῶν πραγματικῶν διαφορῶν, ἀπαιτοῦν: **«Ἄς γίνῃ ἐπὶ τέλους κάτι! Ἔχομε τήν Ἐκκλησία στὰ πόδια μας καί δέν μπορούμε νά ἐξυ-**

ηρητηθοῦμε. Γιά τούς ἐγωϊσμούς τῶν Δεσποτάδων χάνομε ἐμεῖς τόν ἐκκλησιασμό μας καί κολαζόμαστε κάθε μέρα! Τί θά γίνη πιά;»

Ζητοῦν ΕΝΩΣΙΝ ἄνθρωποι οἱ ὅποιοι νοιώθουν κοινωνικά μειωμένοι ἀπό τά Σχίσματα. Παραβλέποντες τά αἴτια τῶν Σχισμάτων καί ρίπτοντες τό βάρος τῆς εὐθύνης ἐξ ἴσου εἰς ὅλους, κόπτονται μελαγχολικῶς: «Σέ ποιόν νά ποῦμε ὅτι εἴμαστε Ὁρθόδοξοι, ἔτσι ὅπως γίναμε; Αὐτή εἶναι ἡ Χριστιανική ἀγάπη; Ποιόν νά φέρουμε στήν Ἐκκλησία; Ἔχομε καί παιδιά γιά παντρεία!»

Ζητοῦν ΕΝΩΣΙΝ ἄνθρωποι οἱ ὅποιοι, ὄντες δεινοί εἰς τά κοσμικά πράγματα καί εἰς τό ἐμπόριον, αἰσθάνονται ἱκανοί νά λύσουν καί τά Ἐκκλησιαστικά ζητήματα μέ κοσμικά κριτήρια, ὄντες ἀγευστοί καί ἀμούστακοί περί αὐτῶν, καί μή ἔχοντες ἀκόμη λύσει τά προσωπικά καί οικογενειακά τους προβλήματα. Χωρίς νά γνωρίζουν διατί εὐρίσκονται εἰς τόν χῶρον εἰς τόν ὅποιον εὐρίσκονται καί θεωροῦντες ὅτι τά πάντα εἶναι θέμα συμφερόντων, προτείνουν γενναίως νά συμβιβάσουν τούς διαφωνοῦντας: «Μέ τίς ἀναγκαῖες ὑποχωρήσεις καί λίγη κοινή λογική μποροῦν νά τά βροῦνε, ἀλλά δέν θέλουν οἱ μεγάλοι. Κοιτάζει ὁ καθένας τους νά βουλευτῆ μέ τούς λίγους προσωπολάτρες πού ἔχει γύρω του καί τούς κάνει θύματά του. Πρέπει νά καταλάβουν ὅμως ὅλοι τό βασικό, ὅτι ἡ ἰσχὺς ἐν τῇ ἐνώσει».

Ζητοῦν ΕΝΩΣΙΝ ἄνθρωποι οἱ ὅποιοι, εὐρισκόμενοι μέν κοντά εἰς τά Ἐκκλησιαστικά πράγματα μή ἔχοντες δέ ὑπεύθυνον θέσιν οὔτε τήν εὐθύνην τῶν Ἐκκλησιαστικῶν ἀποφάσεων, ἀποφαίνονται ἐκ τοῦ ἀσφαλοῦς διά τό πῶς νά λυθῆ τό πρόβλημα τῶν Σχισμάτων. Διαδίδουν δέ τήν κάθε γνώμην των μέ ὕφος «Πάπα ἐκ καθέδρας», ἔχοντες τήν ἀπαίτησιν νά εἰσακουσθοῦν: «Ἄν μέ ἄκουγε ὅμως ἐμένα τώρα ὁ Δεσπότης, θά μπορούσε νά τό λύσῃ τό θέμα μέ δύο ἀπλές κινήσεις. Καί ἂν μέ εἶχε ἀκούσει νωρίτερα, θά μπορούσε νά τό εἶχε ἀποφύγει τελείως καί νά μήν εἶχαμε φθάσει ἐδῶ, εἰς τό χάλι αὐτό. Διότι ὅπως ἔχουν ἔλθει τά πράγματα, μέ εὐθύνη ὄλων ἀνεξαιρέτως, πρόκειται γιά πολύ μεγάλο χάλι».

Ζητοῦν ΕΝΩΣΙΝ ἄνθρωποι οἱ ὅποιοι, ὄντες προταίτιοι τῶν Σχισμάτων, ὑπό τό βάρος τῆς παρανομίας των πιεζόμενοι, δέν ζητοῦν τρόπον νά μετανοήσουν καί νά διορθωθοῦν, ἀλλά νά συγκαλύψουν τήν ἐνοχὴν των καί νά δώσουν ἐπίχρισμα ἐγκυρότητος εἰς τά ὅσα αὐθαιρέτως ἐκείνοι ἐνήργησαν κατά τῆς Ἐκκλησίας. Ὅπως ἀνευθύνως δέ ἐπιχειροῦντες νά αὐτοδικαιωθοῦν, διαδίδουν: «Ἐμεῖς θέλομε τήν Ἐνωσιν, ἀλλά ὁ Θεσσαλονίκης ἀπορρίπτει ἀκόμη καί τόν Διάλογο».

Ὅλοι οἱ ἀνωτέρω πιστεύουν ὅτι ἔχουν πάντοτε δίκαιον, ὅ,τι καί ἂν προτείνουν. Καί ἂν ἀποτύχῃ ὁ Διάλογος πρὸς ἔνωσιν πάλι θά πιστεύουν ὅτι ἔχουν δίκαιο, διότι δέν ἔγινε ὅπως τήν ὑπέδειξεν ἐκείνοι. Ἀκόμη καί Ἐνωσις νά γίνη, χωρίς ὅμως τά ἐπιθυμητά ἀποτελέσματα, ἀλλά μέ δυσάρεστες παρενέργειες, πάλι θά ποῦν δικαιῶντες ἑαυτούς: «Ἐγὼ πρότεινα Ἐνωσιν, ἀλλά ὁ Ἀρχιερέας ἔπρεπε νά φωτισθῆ νά μήν τήν κἀνῃ».

Ζητοῦν ὅμως ΕΝΩΣΙΝ καί ἄνθρωποι οἱ ὅποιοι, ἀναλογιζόμενοι τό μέγεθος τῆς Θυσίας τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ διά τήν ἡμετέραν Σωτηρίαν, ἀλγοῦντες διά τήν ἐξ αἰτίας τῶν Σχισμάτων ἀπώλειαν τῶν ἀνθρώπων καί ποθοῦντες τήν Δόξαν τῆς Ἐκκλησίας, δέν ἀναλαμβάνουν πρωτοβουλίας ἔξω τῆς τάξεώς των, ἀλλά ἐκ βαθέων

προσεύχονται: «*Ὑπὲρ τῆς τῶν πάντων ἐνώσεως τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν*».

Ὁ εὐσεβὴς πόθος διὰ τὴν Ἐνωσιν τῶν διεστῶτων εἶναι ἐπαινετός καὶ ἡ μέριμνα διὰ τὴν Ἐνωσιν εἶναι ὄντως ἔργον καλόν. *«Τὸ καλὸν ὅμως, εἴν μή καλῶς γένη, οὐκ ἔστι καλόν»*. Ὅσο πῶς λίγη εὐθύνη ἔχει κάποιος διὰ τὴν λήψιν Ἐκκλησιαστικῶν ἀποφάσεων, καὶ ὅσο πῶς πολὺ ἀγνοεῖ τὰ πραγματικά αἴτια τῶν Σχισμάτων, δηλαδή **τὰ Δογματικά καὶ Κανονικά σφάλματα**, τόσο πῶς εὐκολοῦς τοῦ φαίνεται ἡ Ἐνωσις. Ἀπὸ μὴ ὑπεύθυνον θέσιν, ὅποιος δέν ἔχει τὴν συναίσθησιν τοῦ τί εἶναι δυνατόν νά προκαλέσῃ μία ἄστοχος πρὸς Ἐνωσιν ἐνέργεια, πάντα νοιώθει τὴν εὐχέρια νά μιλήῃ καὶ νά κρίνῃ.

Δέν ἀπορρίπτομεν τὰς καλοπροαιρέτους σκέψεις ὅσων ἔχουν παρακολουθήσει ἀπὸ κοντὰ τὰ ζητήματα, εἶναι ἐνημερωμένοι διὰ τὰ προκύψαντα προβλήματα, ἔχουν ἐπίγνωσιν τῶν διαφορῶν, καὶ κάνουν ὑπευθύνους προτάσεις μέ συνέσιν καὶ φόβον Θεοῦ, χωρὶς νά ἀπαιτοῦν νά γίνωνται αἱ ἀπόψεις των αὐτομάτως δεκταί. Δέν ἐπιτρέπεται ὅμως νά δεχθῶμεν ἀκρίτως πᾶσαν πρότασιν. Δέν νοεῖται νά ἔχη γνώμην ὁ μὴ ἔχων γνώσιν οὔτε εὐθύνην καὶ νά μὴ ἔχη γνώμην ὁ ἔχων γνώσιν καὶ εὐθύνην. Δέν νοεῖται νά ἔχη γνώμην ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος ἀγνοεῖ τὸ πρόβλημα καὶ δέν θέλει κἄν νά πληροφορηθῇ τὰ πραγματικά γεγονότα.

Ὑπάρχουν πλαίσια ἐντὸς τῶν ὁποίων ἀξιολογεῖται μία πρότασις. Ὑπάρχουν προηγούμενα εἰς τὴν Ἐκκλησιαστικὴν Ἱστορίαν διὰ τὸ πῶς ἀξιολογεῖται καὶ πῶς ἀναλαμβάνεται μία Ἐνωτικὴ πρωτοβουλία.

Ὑπάρχουν ἐπίσης καὶ προηγούμενα εἰς τὴν Ἐκκλησιαστικὴν Ἱστορίαν διὰ τὴν παταγώδη ἀποτυχίαν ἐνεργειῶν πρὸς Ἐνωσιν ἀπὸ Ἐκκλησιαστικῶν καὶ Πολιτικῶν ἀνδρῶν οἱ ὁποῖοι χωρὶς φόβον Θεοῦ ἀλλὰ μέ ἐγωϊσμόν, ὄχι μόνον ἀπέτυχον νά γεφυρώσουν ἓνα Σχίσμα ἀλλὰ τὸ κατέστησαν μονίμως ἀγεφύρωτον καὶ ἐν τέλει κατεδικάσθησαν καὶ οἱ ἴδιοι.

Ὅσον ἐπαινετός καὶ νά εἶναι κάθε λόγος ὅπου ἀκούγεται περὶ Ἐνώσεως, μία Ἐνωτικὴ πρωτοβουλία πρέπει νά ἐξετάζεται καὶ ὡς πρὸς τὸ **κίνητρον**, καὶ ὡς πρὸς τὴν **σοβαρότητα** τῆς διατυπώσεώς της, καὶ ὡς πρὸς τὸν βαθμὸν τῆς **γνώσεως** ἀπὸ τὴν ὁποίαν συνοδεύεται, καὶ ὡς πρὸς τὸ ἐπίπεδον τῆς προσωπικῆς **ὕπευθυνότητος** μέ τὴν ὁποίαν ἀναλαμβάνεται, καὶ ὡς πρὸς τὴν **προθυμίαν** μέ τὴν ὁποίαν εἶναι διατιθεμένοι οἱ ἀναλαμβάνοντες αὐτὴν νά ὑποταγοῦν εἰς τὰ κριτήρια, εἰς τὰ μέτρα καὶ τὰ σταθμά, τῆς Ἐκκλησίας διὰ τὴν διεκπεραίωσίν της.

Ὅλοι φαίνεται πῶς θέλουν τὴν Ἐνωσιν, ἀκόμη καὶ ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι ἐκήρυξαν **Αἰρέσεις καὶ προεκάλεσαν τὰ Σχίσματα**. Κανείς δέν ἀρέσκεται νά εὐρίσκειται πνευματικὰ χωρισμένος ἀπὸ προσφιλῆ του πρόσωπα ἢ νά ἀδυνατῇ νά ἐκκλησιασασθῇ ἐκεῖ ὅπου ἐκκλησιάζετο πρὸ τῶν σχισμάτων. Ὡστόσο, ὁ κάθε ἐνδιαφερόμενος διὰ τὴν Ἐνωσιν ὀφείλει νά ἀντιληφθῇ τοὺς λόγους διὰ τοὺς ὁποίους προέκυψαν τὰ Σχίσματα. Εἶναι αὐτονόητον χρέος του νά ἀναρωτηθῇ, ἐπὶ παραδείγματι: *«Προσεκνεῖτο ἡ εἰκὼν τῆς ἐκ Τάφου Ἐνωμένου Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ πρὶν ἀπὸ τὸ 1995;» «Προσεκνεῖτο ἡ εἰκὼν τῆς Ἁγίας Τριάδος, Πατρὸς καὶ Υἱοῦ καὶ Ἁγίου Πνεύματος, πρὶν ἀπὸ τὸ 1995;» «Εὐρίσκονται ἀκόμη καὶ σήμερον αἱ εἰκόνες αὐταὶ εἰς τοὺς Ναοὺς ἐκείνων οἱ ὁποῖοι τὰς ἐπολέμησαν ὡς Εἰδῶλα καὶ Εἰδωλολατρεία;» «Προσεκνοῦντο αἱ κλασ-*

σικαί εἰκόνες πρό τοῦ 1995 ὡς Ὁρθόδοξοι;» «Προσεκύνει τάς Εἰκόνας αὐτάς ὁ Ἅγιος Πατήρ ἡμῶν Ματθαῖος Καρπαθάκης;» «Υπήρξε ποτέ ἔστω καί ἕνας Θεοσεβῆς ἄνθρωπος, ὄχι Σύνοδος, οὔτε Ἅγιος τῆς Ἐκκλησίας Πατήρ, ἀλλ' ἔστω καί ἕνας Θεοσεβῆς ἄνθρωπος ὁ ὁποῖος νά ἐκήρυξεν ὅτι ὑπέστη ἀλλοίωσιν Μία Ὑπόστασις τῆς Ἁγίας Τριάδος;» «Ἐκήρυξε ποτέ ἡ Ἱερά ἡμῶν Σύνοδος πρὶν ἀπὸ τό 2002 ὅτι τό Πρόσωπον τοῦ Χριστοῦ δέν εἶναι Προαιώνιον;» «Ἐκήρυξε ποτέ ἡ Ἱερά ἡμῶν Σύνοδος πρὶν ἀπὸ τό 2002 ὅτι ἡ Κεφαλή τῆς Ἐκκλησίας δέν εἶναι Θεϊκή ἢ ὅτι ἡ Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ δέν ὑπῆρχε πρό τῆς Σαρκώσεως τοῦ Θεοῦ Λόγου;» «Υπάρχει ἔστω καί ἕνας Ἅγιος τῆς Ἐκκλησίας ὁ ὁποῖος νά ἐδίδαξεν ὅτι ἡ Ἁγία Τριάς δέν εἶναι ἡ Κεφαλή τῆς Ἐκκλησίας, ἢ ὅτι τήν Ἐκκλησία τήν οἰκοδόμησεν ὁ Χριστός καί ὄχι ἡ Ἁγία Τριάς, ὡς νά ἦτο ἕνα ἐξωγαϊοτριαδικόν νεοφανές πρόσωπον ὁ Χριστός;»

Ἐνα Ἐκκλησιαστικόν Σχίσμα, προϊόν Αἰρετικῆς μανίας, δέν εἶναι δυνατόν νά τό θεραπεύσῃ ἡ ἀνθρωπίνη παρόρμησις μέ μίαν Ἐνωσιν μωρίας. Ἡ Ἐνωσις εἶναι ἐφικτή μετά φόβου Θεοῦ καί μετά λόγου γνώσεως. Θεός γάρ ὁ Ἐκκλησιαστής. Θεός ὁ καλῶν εἰς Ἐνότητα Πίστεως, εἰς Κοινωνίαν Ἁγίου Πνεύματος, εἰς Βασιλείαν Εἰρήνης, εἰς Γάμον Αἰώνιον τοῦ Ἐνανθρωπήσαντος Μονογενοῦς Υἱοῦ, εἰς Δείπνον Μυστικόν, εἰς Δόξαν παράμονον. Θεός ὁ συνέχων τά μέλη τοῦ Σώματος τῆς Ἐκκλησίας εἰς Σῶμα Ἐν, Τέλειον, Ἅγιον. Θεός ἡ ἀρχή καί τό τέλος καί τό μέσον τῆς Ἐκκλησίας.

«ΥΠΕΡ ΤΗΣ ΤΩΝ ΠΑΝΤΩΝ ΕΝΩΣΕΩΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΔΕΗΘΩΜΕΝ»

«Παρακαλῶ δέ ὑμᾶς, ἀδελφοί, διὰ τοῦ ὀνόματος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἵνα τό αὐτό λέγητε πάντες, καί μή ἦ ἐν ὑμῖν σχίσματα, ἦτε δέ κατηρτισμένοι ἐν τῷ αὐτῷ νοῦ καί ἐν τῇ αὐτῇ γνώμῃ»
(Ἀπόστολος Παῦλος, Α΄ Κορ. Α΄ 10).

Ἡ Ἐκκλησία μεριμνᾷ διὰ τήν ἔνωσιν τῶν ἀνθρώπων μετά τοῦ Θεοῦ, ὅπως μεριμνᾷ διὰ τόν ἑαυτόν της, ἢ μάλλον ἐπειδή ἔτσι μεριμνᾷ διὰ τόν ἑαυτόν της. Εἰς τήν Ἐκκλησίαν, καί μάλιστα μόνον εἰς τήν Ἐκκλησίαν, εἶναι δυνατή **ἡ μετά τοῦ Πατρός διὰ τοῦ Υἱοῦ ἐν τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι Ἐνωσις**. Ἡ Ἐνωσις τῶν λογικῶν κτισμάτων μετά τῆς Ἁγίας Τριάδος συντελεῖται **κατ' Ἐνέργειαν Θεοῦ καί κατά Χάριν τήν Ἄκτιστον**. Αὐτή ἢ κατά Χάριν Ἐνωσις λογικῶν κτισμάτων καί Κτίστου, αὐτή ἢ κατ' ἐνέργειαν κοινωνία τοῦ Θεοῦ μετά τῶν Ἁγίων Ἀγγέλων καί τῶν ἀνθρώπων εἶναι καί λέγεται **«ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΘΕΟΥ»**.

Καθ' ἡμέραν ἡ Ἐκκλησία εὔχεται **ὑπέρ τῆς τῶν πάντων ἐνώσεως** καί δι' αὐτήν τήν ἔνωσιν μεριμνᾷ καί αὐτήν τήν ἔνωσιν ἀπεργάζεται ἐν χρόνῳ **δι' ἀχρόνων Ἐνεργειῶν, διὰ τῆς Ἀκτίστου Χάριτος τοῦ Ταυτουργοῦντος Τριαδικοῦ Θεοῦ**.

Ἡ τῶν πάντων Ἐνωσις δέν εἶναι προϊόν ἀνθρωπίνης βουλῆς ἢ ἀπόρροια κτιστοῦ θελήματος. Βασίζεται εἰς **«τὴν Ἐνότητα τῆς Πίστεως καί τὴν Κοινωνίαν τοῦ Ἁγίου**

Πνεύματος». Αὐτήν τήν Ἐνότητα καί αὐτήν τήν Κοινωνίαν τήν διατηρεῖ ἡ Ἐκκλησία ἀνέπαφον καί ἀμείωτον καί ἀκένωτον καί ἀναλλοίωτον, τόσον ἐν καιρῷ εἰρήνης ὅσον καί ἐν καιρῷ πολέμου, τόσον ἐπὶ πολλῶν ὅσον καί ἐπὶ ἑνός, καί ὅταν γίνωνται Σχίσματα καί ἀποσπῶνται πολλά μέλη τῆς πρὸς ἀπώλειαν, καί ὅταν ἐγείρωνται κύματα Αἰρέσεων καί καταποντίζωνται πολλοὶ πλανηθέντες.

Ἡ Ἐνότης τῆς Πίστεως καί ἡ Κοινωνία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος εἶναι μετοχή εἰς τήν Ἄκτιστον καί Ἄναρχον τοῦ Θεοῦ Βασιλείαν. Δέν εἶναι ἐμπορεύσιμα ἀγαθὰ, οὔτε διαπραγματεύσιμοι ὄροι, οὔτε ἀνθρώπινα ἀπαιτήσεις ὥστε νά ἐπιδέχωνται συμβιβασμῶν. Ἡ διαπραγματεύσεις Ἱερῶν Δογμάτων καί ἡ ἀγοραπωλησία Ἱερατικῶν Ἀξιωμάτων εἶναι **Βλασφημία κατὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καί Βεβήλωσις τῶν δωρημάτων τῆς Ἀληθείας, τῆς Μυστικῆς Τελειώσεως καί τοῦ Θεϊκοῦ Κύρους τῶν Μυστηρίων.** Ἀθήεις ἐνέργειαι καί ἐπιδιώξεις αὐτοῦ τοῦ εἴδους **ΧΩΡΙΖΟΥΝ ΑΠΟ ΤΟΝ ΘΕΟΝ ΚΑΙ ΔΕΝ ΕΝΩΝΟΥΝ ΜΕ ΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ ΤΟΥ.**

Αἱ Πύλαι τῆς Ἐκκλησίας εἶναι Ἄνοικται διὰ τοὺς Μετανοοῦντας. Ὅμως αἱ Ἄνοικται Πύλαι τῆς Ἐκκλησίας δέν παραβιάζονται ὑπὸ βεβήλων, διότι φρουροῦνται διὰ Πυρίνης Ρομφαίας.

Ἡ Ἐκκλησία δέν ἀποθαρρύνει τήν ἐπιστροφὴν τῶν ἐξ αὐτῆς ἀποσχισθέντων. Ὡστόσο, δέν θά τοὺς πλησιάσῃ καί εἰς σημεῖον ὥστε νά χάσῃ τήν ταυτότητά της καί νά παύσῃ νά εἶναι ἡ Ἐκκλησία. Ἄπορρίπτει τὰς ἐνδεχομένας τῶν ἀξιώσεις, ἵνα μὴ τοῦ ἑαυτοῦ τῆς ἀλλοτριωθῇ. **Τοὺς πάντας χωρεῖ, ἀλλ' ἐκ τοῦ Θεοῦ δέν ἀποχωρεῖ. Τοὺς πάντας συγχωρεῖ, ἀλλ' ἐκ τῆς Ἀληθείας δέν ὑποχωρεῖ. Δέν ἀπομακρύνεται ἀπὸ τὸν Θεὸν διὰ νά πλησιάσῃ τὸν Αἰρετικόν.** Χωρίζεται ἐκ φύσεως ἀπὸ τὸ ψεῦδος, λόγῳ τῆς ἐνώσεώς της μετὰ τὴν Ἀλήθειαν. Αὐτὴ εἶναι **«ὁ στῦλος καί τὸ ἐδραῖωμα τῆς Ἀληθείας».** Ἡ Ἐκκλησία εἶναι παντελῶς ξένη πρὸς τὸ ψεῦδος. **Ἡ νύμφη τοῦ Θεοῦ δέν γίνεται νά εἶναι θυγάτηρ τοῦ Διαβόλου.** Δέν συμβιβάζει τὰ Θεῖα πρὸς τὴν ἀνθρωπίνην πονηρίαν, ἀλλὰ τὸν ἀνθρώπον ἀναβιβάζει ἐκ τῆς πονηρίας πρὸς τὴν τοῦ Θεοῦ Ἀγαθότητα.

Ἄπεσχίσθης τῆς Ἐκκλησίας ὡς μὴ ὄφειλες; Εἶναι πρόθυμος καί ικανὴ ἡ Ἐκκλησία νά σέ ἐπαναδεχθῇ. Ἐπλανήθης ἰδίᾳ ὑπαιτιότητι καί ἰσχυρογνωμοσύνη, ἀδικῶν καί τὸν ἑαυτὸν σου καί τὴν Ἀλήθειαν; Εἶναι πρόθυμος καί ικανὴ ἡ Ἐκκλησία νά σέ ἐπανορθώσῃ. **Καί δέν σοῦ θέτει νέους ὄρους, ἵνα μὴ πρόσκομμα ὑψώσῃ ἔμπροσθεν τῆς σωτηρίας σου. Μόνον νά ἐπιστρέψῃς εἰς τὴν πρό τοῦ Σχίσματος Ἐνότητα τῆς Πίστεως σέ καλεῖ, διὰ νά ἀπολάβῃς καί τὴν Κοινωνίαν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.**

Πότε ἀπεσχίσθης τῆς Ἐκκλησίας; Πότε σέ ἐχώρισεν ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν ἡ πλάνη; Πότε σέ ἔκλειπεν ἀπὸ τὸν Παράδεισον ὁ Διάβολος; Εἴτε τὸ 1995 σέ ἐχώρισεν, εἴτε τὸ 2002, ὅσα ἐδέχεσο ὁμοφρονῶν μετὰ τῆς Ἐκκλησίας πρὸ τοῦ Σχίσματος, αὐτὰ μόνον ζητᾷ ἡ Ἐκκλησία νά ἀποδεχθῆς, διὰ νά σέ ἀποκαταστήσῃ εἰς τὴν Ἐνότητα τῆς Πίστεως καί τὴν Κοινωνίαν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ἐπίστρεψον εἰς τὴν πρό τοῦ Σχίσματος κατάστασιν καί Πίστιν, καί κέρδισον ὅπερ αὐτοκατακρίτως ἀπώλεσας. Ἀποδέχου ὅσα ἀπεδέχεσο τότε, καί ὅσα ἡ Ἐκκλησία οὐδέποτε ἔπαυσε νά ἀποδέχεται, καί πάλιν σέ δέχεται ἡ Ἐκκλησία ὡς γνήσιον αὐτῆς τέκνον.

Η ΜΟΝΗ ΚΑΙ ΣΩΤΗΡΙΟΣ ΟΔΟΣ ΔΙΑΛΟΓΟΥ ΠΡΟΣ ΘΕΡΑΠΕΙΑΝ ΤΩΝ ΣΧΙΣΜΑΤΩΝ ΕΙΝΑΙ ΑΥΤΗ ΤΗΝ ΟΠΟΙΑΝ ΗΚΟΛΟΥΘΗΣΑΝ ΟΙ ΑΓΙΟΙ ΠΑΤΕΡΕΣ

Ἐπειδή ζητήματα θεραπείας Σχισμάτων προέκυψαν πολλακίς εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ἀκολουθοῦμε τὸ κλασσικὸν Ἐκκλησιαστικὸν προηγούμενον καὶ παράδειγμα Διαλόγου πρὸς Ἐνωσιν τοῦ Ἄτλαντος τῆς Ὁρθοδοξίας, Ἀγίου Μάρκου Μητροπολίτου Ἐφέσου τοῦ Εὐγενικοῦ, εἰς τὴν Φερράραν καὶ Φλωρεντίαν τῆς Ἰταλίας, **1438-1439**.

Διατί νά ὑπάρχουν Σχίσματα; Κάποτε ἐλέγομεν τά ἴδια καὶ συνεφωνούσαμε καί μέ τοὺς Θεῖους Πατέρας καί μεταξύ μας. Τότε δέν ὑπῆρχαν Σχίσματα. «Σκόπει δέ οὕτως ἐλέγομέν ποτε τὸ αὐτὸ δηλονότι καὶ οὐκ ἦν ἐν ἡμῖν σχίσματα, τότε δήπου καί τοῖς Πατράσι συνεφωνοῦμεν ἀμφότεροι» (Ἅγιος Μάρκος ὁ Εὐγενικός, *Ἐν Φερράρα Λίβελλος Προτρεπτικός εἰς Ἐνωσιν*).

Διατί ἀπεκόπητε τῆς μεθ' ἡμῶν κοινωνίας; Εἰς τί ἔχομεν ἀποκλίνει τῶν ὄσων ἀπὸ τοὺς Πατέρας ἐλάβομεν καί ἀπὸ κοινοῦ πρὸ τοῦ Σχίσματος διεκρατοῦμεν καί διεκηρύσσομεν; «Τί τῶν Πατέρων κατέγνωμεν, ὅτι παρά τὰς κοινὰς αὐτῶν παραδόσεις, ἕτερα φρονοῦμεν καί λέγομεν;» (Ἅγιος Μάρκος ὁ Εὐγενικός, αὐτόθι).

Διατί ἀπεσκιρτήσατε τῆς τοῦ Θεοῦ Βασιλείας; Ἐφ' ὅσον δέν κηρύττομεν διαφορετικά ἀπὸ τὰ ὅσα διδάσκει τὸ Εὐαγγέλιον καί ἀπὸ τὰ ὅσα ἐκ τῆς Ἱερᾶς Παραδόσεως ἐλάβομεν, μέ ποῖον δικαίωμα ἐτέραν σκηνήν ἐπήξατε ἐκτός τῆς Αὐλῆς τοῦ Κυρίου; «Τί παρά τὸ Εὐαγγέλιον, ὃ παρελάβομεν, ἕτερον εὐαγγελιζόμεθα;» (Ἅγιος Μάρκος ὁ Εὐγενικός, αὐτόθι).

Οὐδέν εὐκοπώτερον τῆς Ἐνότητος τῆς Πίστεως καὶ τῆς Κοινωνίας τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Δύνασθε νά ἐλέγξητε τὸ ἡμέτερον φρόνημα καί νά ὑποδείξητε ποῦ διαφέρει τὸ κήρυγμά μας ἀπὸ τὸ πρὸ τῶν Σχισμάτων κοινόν ἡμῶν φρόνημα καί ἀπὸ τὴν διδασκαλίαν τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας τῆς Γνησίας Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἢ ἀπὸ τὸ κήρυγμα τοῦ Εὐαγγελίου, ἢ ἀπὸ τὴν διδασκαλίαν τῶν Ἀποστόλων καὶ τῶν Θεοφόρων Πατέρων, ἢ ἀπὸ τὴν Ἀλήθειαν τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Παραδόσεως. **«Ποῦ δέ οὐ τὸ αὐτὸ λέγομεν;»** (Ἅγιος Μάρκος ὁ Εὐγενικός, αὐτόθι). **Προφανῶς πουθενά. Διότι ἐάν εἶχομεν σφάλει εἰς τὴν Πίστιν θά τὸ εἶχατε καταγγεῖλει. Καί ἐάν εἶχομεν ἐνεργήσει παρά τὴν Παράδοσιν τὴν ὁποῖαν εἶχομεν κοινήν πρὸ τῶν Σχισμάτων θά τὸ εἶχατε δημοσιεύσει. Αὐτὸ ὅμως ΔΕΝ ἐτολμήσατε νά τὸ κάνετε ΠΟΤΕ διότι δέν ἔχομε ξεφύγει ἀπὸ τὴν τότε κοινήν ἡμῶν Παράδοσιν.**

Οὐδέν εὐκοπώτερον τῆς Σωτηρίας. **Δέν ἀπαιτεῖται παρά νά ἐπανέλθετε εἰς τὰ ὅσα ὁμοφρονοῦντες τῇ Ἐκκλησίᾳ ἐπιστεύατε πρὸ τῆς ἀποσχισεῶς σας, καί τὸ Σχίσμα θεραπεύεται. Δέν ἀπαιτεῖται παρά νά ἐπανέλθετε εἰς τὴν καλὴν συμφωνίαν πρὸς τὸν παλαιόν ἑαυτὸν σας.** Νά συμφωνήσετε μέ τὰ ὅσα ἐπιστεύατε πρὸ τοῦ Σχίσματος, καί τότε θά ἔχετε συμφωνίαν καί μέ τοὺς Ἁγίους Πατέρας καί μέ ἡμᾶς. Νά συμφωνήσετε μέ τὰ ὅσα ἐπιστεύατε πρὸ τοῦ Σχίσματος, καί τότε δέν θά εὕρισκεσθε πλέον εἰς Σχίσμα οὔτε ἀπὸ τοῦ Θεοῦ οὐδέ ἀφ' ἡμῶν. **«Παρακαλοῦμεν τοίνυν ὑμᾶς . . . ἐπανέλθωμεν πρὸς τὴν καλὴν συμφωνίαν τὴν πρὸς ἡμᾶς αὐτοὺς καί πρὸς τοὺς Ἁγίους Πατέρας, ἣν εἶχομεν πρότερον, ὅτε τὸ αὐτὸ πάντες ἐλέγομεν καί οὐκ ἦν ἐν ἡμῖν σχίσματι»** (Ἅγιος Μάρκος ὁ Εὐγενικός, *Ἐν Φερράρα Λόγος εἰς τὸ Σύμβολον τῆς Πίστεως*).

Τὴν καλὴν παρακαταθήκην τῶν ἡμετέρων Πατέρων ἀπαιτοῦμεν ὑμᾶς, ὦ φίλοι. «*Ἀπόδοτε τοίνυν τοῦτο, καθὼς παρελάβετε παρ' ἡμῶν. Εἴ τις ὑμῖν ἐνεπίστευσε παρακαταθήκην, οὐκ ἂν αὐτήν, ὡς παρελάβετε, παρεδώκατε; Ἀπόδοτε τοίνυν καὶ τῶν Πατέρων Σύμβολον, ὡς ἐλάβετε*» (Ἅγιος Μάρκος ὁ Εὐγενικός, αὐτόθι). Αὐτὸ μόνον ἀπαιτοῦμε: **νά ἀποδώσετε ὅ,τι παρελάβετε ἀπὸ τὸν Θεόν διὰ τῶν Ἀποστόλων, ὅ,τι μᾶς ἐδίδαξεν ἡ Ἱερά ἡμῶν Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας τῆς ΓΝΗΣΙΑΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ, ὅ,τι ἦτο κοινὴ ἡμῶν παρακαταθήκη μέχρι τὸ 1990, πρὸ τῆς συντελέσεως τῶν ἐπαράτων Σχισμάτων τοῦ 1995 καὶ τοῦ 2002, τῶν χωρισάντων ὑμᾶς ἀπὸ τοῦ Θεοῦ καὶ ἀφ' ἡμῶν.**

ΑΙ ΠΡΟΫΠΟΘΕΣΕΙΣ ΕΝΟΣ ΔΙΑΛΟΓΟΥ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΝΩΣΙΝ

«Στήκετε, καὶ κρατεῖτε τὰς Παραδόσεις ἅς ἐδιδάχθητε»
(Β' Θεσ. Β' 15).

Ὅταν προκύπτῃ Ἐκκλησιαστικὸν Σχίσμα, ἓν μέρος ἀποκόπτεται τοῦ Σώματος τῆς Ἐκκλησίας, ἐκπίπτει τῆς Σωτηριώδους Θείας Χάριτος καὶ διαιρεῖται ἀπὸ τοὺς πρώην ἐν Χριστῷ ἀδελφούς. Πρὸς ἀντιμετώπισιν τῆς Διαίρεσεως αὐτῆς ὑπάρχουν διὰ τοὺς χωρισθέντας τρεῖς βασικαὶ ἐπιλογαί:

Α) Νά παραμείνουν διηρημένοι, ἥτοι νά μὴν ἐπανασυνάψουν πνευματικὴν ἐπικοινωνίαν, ἀλλὰ νά ἐμμεῖνουν οἱ ἀποσχισθέντες ἐν τῇ πλάνῃ καὶ τῷ ἰδίῳ Σχίσματι, ἡ δέ Ἐκκλησία ἐσαεὶ νά τοὺς θεωρῇ ξένον σῶμα. **Αὕτη ἐστὶν ἡ ἱστορικῶς πλέον συνήθης Ἐκκλησιαστικὴ ἐμπειρία.**

Β) Νά ἐνωθοῦν ἐν τῇ Αἵρεσει καὶ τῷ Σχίσματι, ἥτοι νά ἐξέλθουν τῆς Ἐκκλησίας οἱ ἐμμεῖναντες ἐν τῇ Ἀληθείᾳ καὶ νά εὔρουν ἐπὶ ψευδοῦς βάσεως ἔνωσησιν μετὰ τῶν Σχισματικῶν. **Αὕτη ἐστὶν ἡ ὁδὸς τῆς ἀπωλείας.**

Γ) Νά ἐνωθοῦν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, ἥτοι νά ἐπιστρέψουν οἱ ἀποσχισθέντες εἰς τὴν πρὸ τοῦ Σχίσματος τῶν καλὴν ὁμολογίαν καὶ ἐνόητα τῆς Πίστεως ἐξ ἧς ἰδίᾳ ὑπαιτιότητι ἐξήλθον. **Αὕτη ἐστὶν ὁδὸς Θεάρεστος καὶ Σωτήριος.**

Ἡ πρώτη ἐπιλογή δέν εἶναι ἐπιλογή εὐδοκίας, ἀλλὰ ἐπιλογή ἀνάγκης. Ἡ ἐμμονὴ εἰς τὸ Σχίσμα καταντᾷ Αἵρεσις. Εἶναι ὅμως τόσον ἐπιβεβλημένη ἡ διαφορὰ Ἐκκλησίας καὶ Σχίσματος ὅσον καὶ ἡ διαφορὰ μετὰ τὸν Παραδείσου καὶ Κολάσεως καὶ εἶναι μάλιστα ἰσοδύναμος αὐτῆς.

Ἡ δευτέρα ἐπιλογή, ἐξ ὑπαρχῆς καταδικαστέα, εἶναι ἡ βασικὴ ἐπιλογή τοῦ Οἰκουμενισμοῦ εἰς ὅλα τὰ ἐπίπεδα. Ἐνωσις εἰς τὸν χωρισμὸν ἀπὸ τὸν Θεόν ἰσοδυναμεῖ μὲ ἀποδοχὴν τοῦ Σατανᾶ ὡς πρωτοτύπου καὶ τῆς αἰωνίου Κολάσεως ὡς προορισμοῦ.

Ἡ τρίτη ἐπιλογή, ἡ Θεάρεστος καὶ Σωτήριος, σκοντάφτει εἰς τὴν ἀρχήν. Ὅπως ἡ Μία, Ἁγία, Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία ἔχει τὴν ἀφετηρίαν τῆς εἰς τὸν Τρισάγιον Θεόν καὶ εἰς τὴν ἀσφαλῆ ἐκ Θεοῦ βεβαιότητά τῆς γονιμότητός τῆς, ὅτι αὕτη

μόνη κατά χάριν τίκτει τέκνα τῷ Θεῷ, οὕτω καί ἡ Αἰρετική ἐκκλησία, ἡ ἐν τῷ Σχίσματι τίκτουσα υἱοῦς τῆς Γεέννης, ἔχει τὴν ἀφετηρίαν τῆς εἰς τὴν ἀνθρωπίνην ἔπαρσιν καὶ εἰς τὸν στεῖρον ἰσχυρογνώμονα ἰσχυρισμόν ὅτι αὕτη ἀποτελεῖ τὴν ὁδὸν τῆς σωτηρίας.

Γίνεται ἀμέσως ἀντιληπτόν ὅτι ὅσον εὐρεία εἶναι ἡ ἐπιθυμία διὰ τὴν ΕΝΩΣΙΝ, τόσον ἀπίθανον, τόσον ἀνθρωπίνως ἀδύνατον, εἶναι νὰ ἀρχίσῃ ἢ νὰ εὐδοκμήσῃ ἕνας ΔΙΑΛΟΓΟΣ διὰ τὴν ΕΝΩΣΙΝ. *Τὰ ἀδύνατα παρ' ἀνθρώποις ὅμως, δυνατὰ παρὰ τῷ Θεῷ.*

Ἀκολουθοῦντες τὸ προδεδικασμένον καὶ κλασσικόν προηγούμενον τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἱστορίας, **τὸ ἐπὶ τοῦ Ἁγίου Μάρκου τοῦ Εὐγενικοῦ εἰς τὸν Διάλογον Ὁρθόδοξων καὶ Παπικῶν**, σεβόμενοι τὴν Ζωηφόρον Ἐκκλησιαστικὴν Ἀλήθειαν, *ἧς πύλαι Ἄδου οὐ κατασχύσουσιν*, ἀλλὰ καὶ μὴ θέλοντες νὰ ἐπιβαρύνωμεν οὐδεμιᾶς πλευρᾶς τὴν διάθεσιν πρὸς Ἐνωσιν, ὅσον σφαλერὰ καὶ νὰ εἶναι ἡ παρούσα τῆς θέσις, ἐπιχειρῶμεν **ΠΡΟΤΑΣΙΝ ΔΙΑΛΟΓΟΥ ΠΡΟΣ ΕΝΩΣΙΝ**, περὶ Τριῶν Σημείων προνοοῦσαν: **Α)** περὶ τῆς Ἀφετηρίας τοῦ Διαλόγου διὰ τὴν Ἐνωσιν, **Β)** περὶ τῆς Βάσεως τῆς ποθητῆς Ἐνώσεως, καὶ **Γ)** περὶ τῆς Διαδικασίας τῆς ἐφαρμογῆς τῆς Ἐνώσεως.

Πιστεύομεν ὅτι προτείνομεν μόνον τὸ αὐτονόητον, καὶ μάλιστα μέ τὴν μέριμνα καὶ οὐδετερότητα, ὥστε νὰ μὴν ἀδικήσωμεν οὔτε τοὺς ἐκουσίως ἀδικοῦντας ἑαυτοῦς καὶ τὴν Ἀλήθειαν διὰ τῶν Αἰρέσεων των καὶ τῶν Παρανομιῶν των.

Α) ΑΦΕΤΗΡΙΑ ΔΙΑΛΟΓΟΥ

Αὐτονόητοι προϋποθέσεις διὰ τὴν ἔναρξιν ἑνὸς Διαλόγου ὁ ὅποιος θὰ ἀποβλέπῃ εἰς τὴν κατὰ Θεὸν Ἐνωσιν τῶν «**διασπασθέντων Ματθαϊκῶν**» εἶναι **1)** ἡ παραδοχὴ ὅτι **τά Σχίσματα τοῦ 1995 καὶ τοῦ 2002 εἶναι πραγματικά, καὶ 2)** ἡ παραδοχὴ ὅτι **πρὸ τῶν Σχισμάτων ἡμεθα Ὁρθόδοξοι Χριστιανοὶ καὶ ὄχι Αἰρετικοί, ὅτι δέν εἴχομεν Οἰκουμενιστικὰς οὔτε Εἰδωλοατρικὰς δοξασίας, ὅτι ἡμεῖς ἡμεθα ἡ Μία, Ἁγία, Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία, ἡ παρέχουσα Σωτηρίαν καὶ Ἀγιασμόν εἰς τὰ μέλη τῆς.**

Εἶναι ἀπαραίτητος προϋπόθεσις ἡ παραδοχὴ ὅτι **τά Σχίσματα τοῦ 1995 καὶ τοῦ 2002 εἶναι ὑπαρκτὰ καὶ πραγματικά**, διὰ νὰ μὴν ἐγερθῇ ὑπὸ οὐδενός ἢ ἀξίωσις διὰ μίαν ἔνωσιν ἄνευ προϋποθέσεων, ἄνευ καθαρᾶς Ὁμολογίας τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως, ὡς νὰ μὴν εἶχε συμβῆ τίποτε.

Εἶναι ἐπίσης ἀπαραίτητος ἡ παραδοχὴ ὅτι πρὶν νὰ προκύψουν **τά Σχίσματα τοῦ 1995 καὶ τοῦ 2002 «οἱ Ματθαϊκοί»** δέν ἡμεθα μία Χριστιανικὴ Παράταξις, ἀλλὰ **Η ΜΟΝΗ ΑΛΗΘΗΣ ΚΑΙ ΓΝΗΣΙΑ ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ, Η ΜΙΑ, ΑΓΙΑ, ΚΑΘΟΛΙΚΗ ΚΑΙ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ**, ἔτσι ὥστε νὰ μὴν ἀξιώθῃ ὑπὸ οὐδεμιᾶς πλευρᾶς ἢ προσφυγῇ εἰς ἄλλας Ὁμολογίας καὶ ἐτέρας αὐθεντίας, ἔξω τῆς μέχρι τῶν Σχισμάτων κοινῆς ἡμῶν Ἀποστολικῆς Πίστεως καὶ Ἀποστολικῆς Διαδοχῆς.

Δέν εὐρίσκομεν ἄλλο σημεῖον ἐκκινήσεως ἑνὸς Διαλόγου πρὸς Ἐνωσιν δικαιοτέρου τούτου, ἢ ἀξιοπρεπέστερον διὰ πάντας, ἢ πλέον αὐτονόητον, ἀλλὰ μᾶλλον ὡς **ἀπόλυτον ἀξίωμα** τοῦτο λογιζόμεθα.

B) ΒΑΣΙΣ ΕΝΩΣΕΩΣ

Ἡ Πρότασις ἐπί τῆς ὁποίας θά δυνηθῆ νά σταθῆ ἡ εὐάρεστος τῷ Θεῷ Ἐνωσις δέν ἐπιτρέπεται νά εἶναι αὐθαίρετος. Ἐπιβάλλεται νά ἀπαντᾷ εἰς τό οὐσιώδες ἐρώτημα: **Ποία πλευρά, μετά τά Σχίσματα, πιστεύει κάτι διαφορετικόν ἀπό τά ὅσα ἦσαν κοινή ἡμῶν Πίστις καί Πνευματική Κληρονομία πρό τῶν Σχισμάτων;** Ποία προσθήκη ἢ ποία ἀφαίρεσις εἰς τήν κοινήν ἡμῶν πρό τῶν Σχισμάτων Ὁρθόδοξον Παρακαταθήκην προεκάλεσε Σχίσμα; Ποία πράξις παρεξέκλινε τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Κανονικότητος καί προσέκρουσε εἰς τούς ὄρους τῆς Ἀποστολικῆς Πίστεως καί Ἀποστολικῆς Διαδοχῆς; Ποῖαι ἐνέργειαι καί ποῖαι διακηρύξεις προσέβαλλον ἢ παρεχάραξαν τήν Ἀποστολικήν Πίστιν καί τήν Ἀποστολικήν Διαδοχήν, τήν ὁποίαν εἶχομεν παραλάβει διά τῶν Ὁρθοδόξων Συνόδων καί διά τῶν ὁμολογιακῶν ἀγώνων τῶν Θεοφόρων Πατέρων μέχρι καί τοῦ Ἁγίου Πατρός ἡμῶν Ματθαίου Καρπαθάκη;

Συνοπτικῶς, ἡ μόνη ὑγίης καί ἀπροκατάληπτος, ἡ μόνη Ὁρθόδοξος ΒΑΣΙΣ διὰ τήν ΕΝΩΣΙΝ δέν εἶναι ἄλλη ἀπό τήν ἐπιστροφήν εἰς τήν πρό τῶν Σχισμάτων περίοδον, εἰς τήν πρό τοῦ 2002 καί πρό τοῦ 1995 ἢ καί πρό τοῦ 1990 ἀκόμη κοινήν Ὁμολογίαν Πίστεως, ὅτε τό αὐτό φρόνημα εἶχομεν καί τήν αὐτήν Πίστιν διεκηρύσσομεν. Ἐπιστροφή σημαίνει δεσμευτικήν ἀποδοχήν τῶν ἕως τότε πεπιστευμένων καί δημοσιευμένων θέσεων περί τῶν Ἱερῶν Εἰκόνων, περί τῆς Ἐκκλησίας, περί τοῦ Προσώπου τοῦ Χριστοῦ, περί τῆς Ἁγίας Τριάδος, καί ἐν γένει περί παντός Ὁρθοδόξου Δόγματος καί περί πάσης πτυχῆς τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Παραδόσεως.

Οὐ τάς τῶν ἀνθρώπων ἐπινοίας ὑποστηρίζοντες οὐδέ τάς τῶν ματαιοφρόνων βλέψεις στηρίζοντες, ἀλλά **τήν Ἱεράν Παράδοσιν καί τήν Διδασκαλίαν τῆς ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ τοῦ ΘΕΟΥ καί τῆς πρό τῶν Σχισμάτων Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας ἀσπαζόμενοι**, δεχόμεθα καθηκόντως τόν Διάλογον πρός Ἐνωσιν.

Γ) ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ ΕΝΩΣΕΩΣ

Ἡ ἀποδοχή τοῦ προτεινομένου σημείου ἐκκινήσεως διὰ τόν Διάλογον καί τῆς προτασομένης βάσεως διὰ τήν Ἐνωσιν, ὀδηγοῦν μέ προθυμίαν εἰς τήν ἐφαρμογήν τῆς Ἐκκλησιαστικῶς ἐπιβεβλημένης διαδικασίας διὰ τήν ἐπάνοδον τῶν ἀποσχισθέντων εἰς τό κατά χάριν Σῶμα τοῦ Κυρίου καί Θεοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ὅπως ἡ Ἀποστολική Πίστις καί ἡ Ἀποστολική Διαδοχή καθορίζουν τήν ταυτότητα τῆς Μιάς, Ἁγίας, Καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, καί ὅπως ἡ παραχάραξις τῆς Ἀποστολικῆς Πίστεως ἢ τῆς Ἀποστολικῆς Διαδοχῆς γεννῶσιν τήν Αἵρεσιν καί τό Σχίσμα, οὕτω δέν ἀρκεῖ μόνον ἡ ἀποδοχή τῆς Ἀποστολικῆς Πίστεως διὰ τήν ἐπανένταξιν τῶν ἀποσχισθέντων κληρικῶν εἰς τό Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλά ἀπαιτεῖται καί ἡ ἀποκατάστασις τῆς Ἀποστολικῆς Διαδοχῆς, ὅπου αὕτη ἀπωλέσθη ἢ προσεβλήθη.

Προνοεῖ ἡ Ἐκκλησία διὰ τήν θεραπείαν καί τήν οἰκονομίαν καί τήν ἀκρίβειαν. Ἡ συγκατάβασις εἶναι ἐπιτρεπτή καί ἐπιθυμητή, ὅταν δέν πρόκειται ἡ Ἀλήθειά της νά παραχαραχθῆ, οὔτε ἡ μετά τοῦ Θεοῦ Ἐνότης της νά διασπασθῆ, οὔτε ἡ Ἁγιότης της νά συμβιβασθῆ, οὔτε ἡ Καθολικότης της νά προσβληθῆ, οὔτε ἡ Ἀποστολικότης της

νά ἀθετηθῆ. Εἶναι ἐνδεχομένον ἡ Ἐνωσις νά ἀπαιτήσῃ μίαν καταδικήν ἢ μίαν κα-
θαίρεισιν ἢ μίαν χειροθεσίαν. Δι' αὐτό τό ἐγγεῖρημα τῆς ἐνώσεως ἔχει ἀνάγκην προ-
θυμίας νά γίνῃ τό τοῦ Θεοῦ Θέλημα μᾶλλον ἢ τό τῶν ἀνθρώπων.

Μία καθαίρεισις ἢ μία χειροθεσία, δέν εἶναι θέμα τῆς διαθέσεως ἐνός ἐπισκόπου
νά ταπεινώσῃ κάποιον ἄλλον ἢ νά ἐπιβληθῆ ἐπ' αὐτοῦ ἢ νά τόν ἀδικήσῃ. Ἡ Ἐκκλη-
σία καί ἡ Ἱερωσύνη δέν εἶναι ἰδιοκτησίαι ἐπισκόπων. Εἶναι τοῦ Θεοῦ καί ἐκ τοῦ Θεοῦ
ἔχουν τό κύρος. Ὅπως ἓνα Σχίσμα πρωταρχικῶς δέν εἶναι ἡ ἀποκοπή ἐπισκόπου
ἀπό ἐπίσκοπον, ἀλλά ἀπό τόν Θεόν, οὕτω καί ἡ Ἐκκλησιαστική Ἐνωσις δέν εἶναι
πρωταρχικῶς συνένωσις ἐπισκόπου μέ ἐπίσκοπον, ἀλλά ἐνωσις μέ τόν Θεόν. Οὔτε
ἀρπάζεται ἡ Ἐκκλησιαστική Ἐνωσις οὔτε κλέπτεται ἡ Ἱερωσύνη, ἀλλά ἐκ τοῦ Πα-
τρός διά τοῦ Υἱοῦ ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι ἐνεργεῖται καί ἐν τῷ Πατρὶ διά τοῦ Υἱοῦ παρά
τοῦ Ἁγίου Πνεύματος μένει.

Διά τοῦτο, ὅ,τι ἔδοξε τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι οὕτω καί ἡ Ἐκκλησία ἐνεργεῖ πρὸς τα-
κτοποίησιν τῶν ἐκ Σχίσματος καί Αἰρέσεως προσερχομένων κληρικῶν. Καί περὶ ζών-
των μεριμνᾷ καί περὶ τεθνεώτων ὀριοθετεῖ. Καί οὐδέν κέρδος οὐδενὶ προσγίνεται διὰ
τῆς παραβάσεως τῶν τῆς Ἐκκλησίας ὄρων, μᾶλλον δέ ζημία μεγάλη καί βλάβη πολλή.
Τό γάρ κέρδος πολὺ πᾶσι τοῖς ἀποδεχομένοις τήν κρίσιν καί τὰς ἀποφάσεις τῆς
Ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

«Ἡ Ἐκκλησία εἶναι ὁ Χριστὸς παρατεινόμενος εἰς τοὺς αἰῶνας», κατὰ τόν Ἅγιον
Αὐγουστίνον. Τό ἔργον τοῦ Θεοῦ ἐργάζεται ἡ Ἐκκλησία καί δέν ὑπάρχει ἐν αὐτῇ
χῶρος διὰ ἀνθρωπίνην αὐθαιρεσίαν. Οἱ ποθοῦντες τήν ἐνωσιν, τήν Ἀρχιερατικὴν
Προσευχὴν ποθοῦσιν, *«ἵνα πάντες ἐν ᾧσι, καθὼς σύ, Πάτερ, ἐν ἐμοὶ καὶ ἐν σοὶ, ἵνα
καί αὐτοὶ ἐν ἡμῖν ἐν ᾧσιν»* (Ἰωάν. ΙΖ' 21).

Ἡ Ἐκκλησία δέν παρέρχεται, ἀλλά ὑπάρχει καί θά ὑπάρχη μέχρι τῆς συντελείας
τοῦ αἰῶνος καί εἰς τόν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος. Ἡ Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος, ἡ διὰ
τοῦ Ἀειμνήστου καί Ἀοιδίμου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν **Ματθαίου Α'** (Καρπαθάκη)
ἔλκουσα τήν Ἀποστολικὴν Πίστιν καί τήν Ἀποστολικὴν Διαδοχὴν, εἶναι αὐτὴ αὕτη
ἢ Μία, Ἁγία, Καθολικὴ καί Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία. Τό Σχίσμα τοῦ **1995** καί τό Σχί-
σμα τοῦ **2002**, τό κάθε ἓνα μέ τόν τρόπον του, ἀποτελοῦν ἀσυγχώρητον Βλασφημίαν
κατὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Ὁ πρὸς Ἐνωσιν Διάλογος ἀποτελεῖ διὰ μέν τήν Ἐκκλησίαν σφοδρὰν ἐπιθυμίαν,
διὰ δέ τοὺς ἀποσχισθέντας ἐξ αὐτῆς ζωτικὴν ἀνάγκην. Πιστεύομεν ὅτι ἡ ἐπιστροφή
εἰς τήν πρό τῶν Σχισμάτων τοῦ **1995** καί τοῦ **2002** κατάστασιν ἀποτελεῖ τήν μόνην
πρότασιν καθιερωμένην ἱστορικῶς ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας δι' ἓνα Διάλογον πρὸς Ἐκκλη-
σιαστικὴν Ἐνωσιν ἐπὶ τῇ βάσει τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως καί τῆς Κανονικῆς Τάξεως.
Τό γάρ ἐφετόν ἐστίν ὅπως *«ἡ Χάρις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καί ἡ Ἀγάπη
τοῦ Θεοῦ καί Πατρὸς καί ἡ Κοινωνία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος εἴη μετὰ πάντων ἡμῶν»*.